

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr.Sántha Ágnes ügyvéd által képviselt V. T. felperesnek a dr.Kiss Gabriella ügyvéd által képviselt Budapest Főváros XI. kerületi Újbuda Önkormányzata Polgármesteri Hivatal alperes ellen óvodai felvétel tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Fővárosi Bíróság 2010. november 22. napján kelt 8.K.34.720/2010/3. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 8.K.34.720/2010/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000.- /azaz tizenötezer/ forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 36.000.- /azaz harminchatezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes Bálint utónevű gyermeke felvételét kérte a Budapest kerület T. Utcai Óvodába 2010. május 4. napján kelt beadványában. A felperes óvodai felvétel iránti kérelmét a T. Utcai Óvoda vezetője 2010. május 26. napján kelt 112/2010. számú határozatával helyhiány miatt elutasította.

A felperes fellebbezéssel támadta az elsőfokú határozatot, és érdemben arra hivatkozott, hogy a felperes gyermeke az óvoda körzetébe tartozik, és nem körzetes gyermekek felvétele csak akkor lehetséges, ha a körzetes gyermekek már felvételre kerültek, és maradt még hely. Mivel nem körzetbe tartozó gyermekeket is felvettek, ezért a helyhiányra való hivatkozás nem megalapozott.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2010. június 23. napján kelt XV-205-2/2010. számú határozatával a felperes fellebbezését elutasította, helybenhagyva az elsőfokú döntést annak helyes indokai alapján. A határozat indokolása szerint a gyermek részére a kerületben lévő H. Óvoda biztosít férőhelyet.

A felperes ezen alperesi határozattal szemben keresetet terjesztett elő, melyben szintén azt sérelmezte, hogy gyermeke a körzetbe tartozik, és ehhez képest nem körzetes gyermekek felvételére nem kerülhetett volna sor, illetve csak azt követően, hogy ha a körzetes gyermekek már felvételt nyertek.

A Fővárosi Bíróság a felperes keresetét elutasította. Az ítélet a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény /a továbbiakban: Ktv./ 65. § /2/ bekezdésére hivatkozással megállapította, hogy a felperes gyermeke 2010. szeptember 28. napján töltötte be a negyedik életévét, a felperes és a gyermeke állandó lakcíme ugyan a Budapest XI. kerület V. u. 16. szám alatt van, viszont életvitelszerű tartózkodás helye Budapest XII. kerület R. u. 84. szám. A T. Utcai Óvoda egy 116 férőhelyes intézmény, melyből az óvoda vezetőjének 2010. májusában történt jelentkezéseket követően 70 fő jelentkező gyermek közül mindössze 31 fő gyermek felvételére volt lehetősége, miután a Ktv. az óvodai csoportok maximális létszámát 25 főben határozza meg.

A bíróság megállapította azt is, hogy a felperes gyermeke napközbeni ellátását a gyermekek védelméről és a gyámigazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény /a továbbiakban: Gytv./ 41. §-a szerint biztosította az alperes a H. Óvodában, miután a T. Utcai Óvodában a maximális engedélyezett férőhely szám betöltésre került, és a felvehető gyermekek számát a szabad férőhelyek határozzák meg.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet és az alperes, illetve az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezni. Előadta, hogy az ítélet megalapozatlan, mivel abban a kérdésben a bíróság, hogy az életvitelszerű ott-tartózkodás ténye megállapítható-e, nem folytatott le bizonyítást, tekintettel arra is, hogy a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény 5. § /2/ és /3/ bekezdéséből nem vonható le az a következtetés, hogy a gyermek életvitelszerű ott-tartózkodását önmagában az a körülmény igazolná, hogy a szülőknek a kérdéses címen van a bejelentett tartózkodási helye.

Előadta továbbá, hogy a férőhelyek betöltöttsége körében nem rendelkezett megfelelő bizonyítékokkal a bíróság, valamint diszkriminatív volt a döntés, hiszen felperes azt állította, hogy gyermeke terhére más nem körzetben lakó gyermek lett előnybe részesítve. Ezen diszkriminatív eljárás pedig sérti a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004.

évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ 2. § /3/ bekezdését, 3. § /1/ bekezdését, /2/ bekezdésének b/ pontját és az 50. § /1/ bekezdését.

A bíróság nem vette figyelembe emellett a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 336/A. § /1/ bekezdésének d/ pontját, illetve /2/ bekezdésének rendelkezését, mert a bíróságnak hivatalból kellett volna a különböző kérdésekben bizonyítást lefolytatnia, mivel felperes vitatta az alperes által megállapított tényállást, ezért az alperesnek kellett volna a tényállás valóságát bizonyítania. Az elsőfokú határozat megsértette a Ktv. 65. § /2/ bekezdését, melyet lényegében a bíróság nem vizsgált arra hivatkozással, hogy az alperes határozatát vizsgálja felül, továbbá tévesen értelmezte a bíróság a Gytv. 44. §-át is. Lényegében kimondta azt, hogy az elsőfokú határozat hibás volt, de a hibát a másodfokú eljárásban az alperes orvosolta. A bíróság ezen értelmezése a Ktv. 65. § /1/ bekezdésébe és 24. § /3/ bekezdésébe ütközött.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását annak helyes indokai alapján.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

Elsősorban arra mutat rá a Legfelsőbb Bíróság, hogy felperes felülvizsgálati kérelmében sem állította azt, hogy a tényleges tartózkodási helye a felpereseknek, illetve gyermeküknek az adott óvodai körzetben lenne, a perben sem bizonyították, hogy az alperes állítása a XII. kerületi tartózkodási helyüket illetően valótlan.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint helytálló a jogerős ítélet azon következtetése, és így a Ktv. 65. § /2/ bekezdésére vonatkozó értelmezése, mely szerint a gyermek akkor tartozik az adott óvoda körzetébe, amennyiben életvitelszerűen ott lakik, hiszen a körzetesítés alapvető értelme az, hogy a gyermek életvitelszerű tartózkodási helyéhez, lakhelyéhez legközelebb eső óvodában biztosítsák részére az ellátást. Márpedig legközelebb mindig az az óvoda esik a gyermekhez, amelyik címről, illetve címre a gyermeket ténylegesen az óvodába vinni, hozni kell.

Tévedett felperes abban, hogy a bíróságnak ebben a kérdésben hivatalból bizonyítást kellett volna lefolytatnia, különös tekintettel arra, hogy felperes felülvizsgálati kérelmében sem vitatta azt, hogy a bíróság e körben tett ténymegállapításai ne lennének valósak. Ebből pedig az következik, hogy a Pp. 163. §-ának /2/ bekezdése alapján valónak fogadhatta el e körben a tényállást, így arra külön bizonyításnak sem kérelemre, sem hivatalból a Pp. 336/A. §-a alapján nem volt helye. A gyermek érdekét egyértelműen az szolgálja a legjobban, ha abba az óvodába nyer felvételt, amely

a lakhelyéhez a legközelebb van, azaz a saját körzetébe tartozó óvodába. Mivel a felperesek alap feltevése, mely szerint gyermekük körzetesnek minősíthető, téves volt, ezért a felperes felülvizsgálati kérelmében szereplő diszkriminációval és más eljárási jogsértésekkel kapcsolatos érvelései nem lehetettek alaposak, mivel diszkriminációra vonatkozó érvelés is arra az esetre vonatkozott, amennyiben felperes az adott óvodai körzetbe tartozna.

Mindemellett a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. §-ának /1/ bekezdése és 275. §-ának /1/ bekezdése alapján szükségesnek tartja leszögezni, hogy a felülvizsgálati eljárás tárgya csak olyan kérdés lehet, mely a pernek a tárgya volt, azaz amiről a jogerős ítélet döntött /BH 2002/653., BH 2002/447., BH 2002/283., BH 2001/172. stb./. Jelen esetben megállapítható, hogy felperesek a bírósági per során a Ktv. 65. § /2/ bekezdésére hivatkoztak, és mindössze arra utaltak, hogy a gyermekük körzetes, és ehhez képest nem körzetes gyermekek nem előzhették volna meg, így a helyhiányra való hivatkozás alaptalan. Ehhez képest felperes felülvizsgálati kérelmében számos más olyan kérdést vetett fel a diszkrimináció kérdésétől, addig, hogy a hatóság milyen eljárási jogszabálysértéseket követett el, melyek a felülvizsgálat tárgyai eljárási okból sem lehettek, mert a jogerős ítéletet megelőző peres eljárásban azokra a felperes nem hivatkozott.

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségekről a Pp. 270. §-ának /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. §-ának /1/ bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003./VIII.22./ IM rendelet 3. §-ának /3/ bekezdése alapján döntött.

A Legfelsőbb Bíróság az illetékekről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. §-ának /1/ bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13. §-ának /2/ bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2011. november 29.

Bauer Jánosné dr. sk. a tanács elnöke, dr.Kovács András sk. előadó bíró, dr.Kovács Ákos sk. bíró